

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

BETINA KRAHN

Õige ajastus on kõige olulisem...

*Sobiv päev
hertsogiga
abiellumiseks*

Originaali tiitel:

BETINA KRAHN

A GOOD DAY TO MARRY A DUKE

2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Pilt raamatu kaanel on vaid illustreeriv ega kujuta ühtegi konkreetset tegelast.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Betina Krahn

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

B09366519

ISBN 978-9949-82-481-6

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

MICHAELILE, SARAH'LE JA LAURENILE.

SOOVIN, ET LEIAKSITE ARMASTUSE, MIS AITAB TEIL SAADA
SELLISTEKS INIMESTEKS, NAGU TE OLETE LOODUD OLEMA.

PROLOOG

New Yorgi osariik, 1888

SEE oli hetk, mida ta oli oodanud, tema aeg särada.

Tal oli täiuslik hobune: turja kõrgus meeter seitsekümmend, must nagu öö. Ja täiuslik ratsakostüüm: sarlakpunane kuub, pükse varjamas must seelik, ja koketne torukübar, mis oli pillkupüüdva nurga all pisut viltu sätitud...

Bellington Hunti seltskond oli kogunenud mõisa kivisilluti-sega hoovile, kus kummis rinnaga jahipealik käis ringi, tervitades ülevoolava sõbralikkusega mehi ja jagades komplimente vähestele daamidele, kes asutasid end üle kõrgendike ja läbi orgude rebase ja haukuva hagijatekarja kannul ratsaretkele. Hommik oli karge ja päikseline, uduvine hõljus veel maavalduse väärivate tammede vahel. Hobused norsatasid ja tammusid kärsitult, kibeledes liikuma, samal ajal, kui ratsanikud vedasid kihla selle peale, kes saagile esimesena pihta saab, ja takseerisid sõnatult noort ninakat olevust, kes suure ja tugeva musta täku ohje hoidis.

Nad põrnitsesid teda, seega tõstis ta lõua üles ja põrnitses varjamatult vastu. Ja kui jahipealik teda läheduses olevatele härrasmeestele tutvustas, sirutas ta käe välja ja õnnistas neid sellise käeraputusega, mis neile meelde jääks. Ta vaatas teiste naisratsanike poole ja mõtles: *Külgsadula Küllid on nad kõik. Neid on vaja sadulasse tõsta ja nende jalad jalustesse sättida, nagu pandaks titat kärusse. Noh, ei mingit sadulassetõusu kasti minu jaoks, ei, söör! Kohe, kui metsasarv kõlab, näevad nad, et Daisy Bumgarten on ratsutaja, kes*

ei vaja poputamist. Ma korraldan sellele pehmete linnapoiste kambale tõe-li-se võistluse.

„Daisy!“ Ema raevukas sosin tungis Daisy mõtetesse ja ta vaatas kohe alla, veendumaks, et tema seelik ei paljastanud seda, mida ta selle all kandis. Ema vajutas tema punaseks tõmbunud põsele suudluse ja lükkas ta kübara tagasihoidlikumasse asendisse, jättes mulje jumaldavast emast, kes on tulnud tütart teele saatma. Daisy teadis paremini. Ema oli tulnud oma tütrele meenutama, kui suur võimalus on see ratsaretk.

„Ära põrnitse.“ Elizabeth Bumgarten pigistas salaja tema käsvart. „Pea meeles kombeid. Ohjelda oma elukat ja ära kiirusta. Püsi seltskonna keskel – püüa teiste daamide seltskonnas olla. Ja väldi aedu. Mitte ükski korralik daam ei suudaks üle aia hüpates sadulasse jääda.“

„Sadulatesse!“ möirgas jahipealik. „Me hakkame peagi liikuma!“

Kõik hoovil olevad hobused ja ratsanikud oli korraga liikvel, Daisy kaasa arvatud.

„Vaata, et sa... kasutad...“

Sadulasse tõusmiseks kasti. Daisyl ei olnud vaja seda kuulda. Ta teadis niigi, mida ema kavatses, kui ta hobuse läbi rahvahulga ja sellest segadusse viivast riistapuust mööda juhtis. Heitnud kiire pilgu üle öla ja nähes, et on vaateväljast eemal, haaras ta sadulast ja hüppas üles, et saabas jalusesse libistada. Teist jalga kaarega üle sadula heites Daisy naeratas. *Vaatame, kas ükski neist teistest tüdrukutest pooltki nii libedalt hobuse selga saab.* Ta tõmbas seeliku üles ja rullis selle vöö vahele. Kõlas sarvehuik, koerad söötsid pöörasel kiirusel minema ja õhku täitsid hõiked, kui ratsanikud hoovist välja ja üle lähedal asuva põllu eemale kihutasid. Enne kui erutus ta endaga jäägitult haaras, jõudis Daisy mõelda, et ema ei olnud isegi märganud, et ta oma kauboisadulat kasutas.

HOBUSED olid vahul ja lehkavad, ratsanikud tuulest sasitud ja näost punased, ja koerad haukusid võidukalt, kui nad kaks tundi hiljem samas hoovis hobuste seljast maha tulevate ratsanike ümber karglesid. Meessoost kütid võistlesid viskimaigulise vaprusega, et oma ratsutamisoskustele tunnustust saada. Hõbedast ja monogrammidega lapikuid pudeleid lasti ringi käia ja üks neist leidis tee Daisy käte vahele. Ta naeratas selle omanikule, kallutas pudelit ja võttis pika raevuka sõõmu Kentucky parimat.

Daisy ümber puhkes meeste rämedahälne naer, kui ta varrukaga suu puhtaks pühkis ja pudeli tagasi selle omaniku kätte torakas. Ta oli seda teinud. Ta oli salga ees ratsutanud ja hüpanud üle poole tosina aia ning tõestanud oma südikust suurejooneliselt. Ja nad tervitasid tema sooritust tõeliselt sõbramehelikult oma parima viskiga. Ta oli nende imetlevate pilkude kuumuses mõnulemisega liiga hõivatud ega märganud enda taga kiirustavaid samme. Alles siis, kui ema tal käsivarrest haaras ja ringi pööras, mõistis ta, et on hädas.

„Daisy, kullake, sa oled pärast sellist pingutust kindlasti kurnatud. Sa lihtsalt pead kaasa tulema, et puhata ja teejoomiseks riided vahetada,“ lausus Elizabeth Bumgarten huulte vahelt, mis olid kõvasti kokku surutud nagu tünnilauad. Tema pilk oli intensiivne ja haare raevukas. Daisy lubas end ülejäänud jahiseltskonna juurest eemale tirida, palvetades, et ema ei olnud seda impulsiivset joogisõõmu näinud. Selle lonksu kuumus viibis meeldivalt ta kurgus ja kõhus ning seda oli tal kindlameelsuse hoidmiseks kahtlemata vaja.

Ta juhiti kindlakäeliselt läbi mõisa peavestibüüli, mööda suurejoonelist nikerdatud mahagontreppi üles ja ümber galerii ühte tubadest, mis olid mõeldud küllastavate daamide jaoks.

Hallikassinine magamistuba oli täis sissepakitud kleite, mis rippusid riidekappide ustel, ning reisikottide, kübarakarpide ja väikeste kirstude hunnikuid. Kõrvale heidetud süidpaber, hiljuti jalast lükatud kingad, karbid lõhnava puudriga, paelad ja juukse-

harjad risustasid põrandat ja tualettlaudu. Õnneks polnud siin praegu daame ega nende toaneitseid, nii et mitte keegi ei kuulnud sõnavalingut, mis Daisyt nüüd ees ootas.

„Kuidas sa julged end näidata neile inimestele selles... selles...“ Ema põrnitses Daisy pealisseelikut, mis oli endiselt eest üles keeratud ja vöö vahele pistetud, ja seejärel tema villaseid pükse. Daisy peaaegu ootas, et kangas leekidesse lahvatab. „Mida sa püha taeva nimel küll enda arvates tegid, kui need asjad endale jalga tõmbasid?“

„Ma ei oska küljetsi ratsutada, ema. Pagan võtaks, kui seda viimati proovisin, pidin end peaaegu ära tapma. Proovi õigese sellises surmalõksus üle aia hüpata.“ Saades aru, et oli aedu mainides vea teinud, tõstis ta lõua üles. „Kui sa just ei taha, et ma seda neetud seelikut kannan ja oma paljastel jalgadel paista lasen?“

„Kuidas sa julged minuga niimoodi rääkida?“ Ema surus ta tagurpidi vastu seina avatud ustega riidekapi kõrval ja kallutas end ettepoole, paari sentimeetri kaugusele Daisy ninast. „Sa oled *joonud!*“ hüüatas ta järsult sisse hingates.

„Ainult tilgakese. Et verd käima saada.“ Daisy võpatas. Ta kõlas praegu liiga oma armastatud onu Redi moodi ja oli üsna kindel, et emal ei jäänud sarnasus märkamata.

Elizabeth kahvatus ja tema suu liikus hääletult. Hetk hiljem olid nii hääl kui jume raevukalt tagasi.

„Sa tead, et me oleme siin armu poolest. Kui proua Barclay ei oleks sekkunud, et meile kutse saada... see on meie üks võimalus näidata, et me oleme enamat kui vaid kamp lärmakaid, kasvatamatuid lääne...“

Umbsesse tuppka kandus korruga naiste kädin ja hetk hiljem lendas mahagonuks proua Townsend-Burdeni ärritavalt kileda naeru saatel lahti.

„Kas te nägite selle naise nägu?“ juubeldas ta. „Täiesti alandatud.“

„Ja õigusega,“ ütles hääl, mis oli veel võõras, kuid reetis Bostonile omaseid venitatud täishäälikuid. „Ja need pikad aluspüksid. Armas jumal, isegi Amelia Bloomer on nendest nüüdseks loobunud.“

„Need ei ole alusp...“ Daisy sosinal lausunud protesti katkestas ema käsi tema suul. Riidekapi ustel ripuvad kleidid varjasid neid, aga oli kindel, et nad ei jää kauaks märkamatuks. Märgates lähedal asuva vannitoa avatud ust, lükkas Elizabeth Daisy impulsiiivselt valgete plaatidega kaetud ruumi ja surus sõrme oma kõvasti kokku pigistatud suule, nõudes vaikust.

„Ja ratsutada *kaksiratsa* koos *meestega*,“ jätkas Townsend-Burdeni naine. „Jultunud olevus.“

„Ta on tahumatu, vaat mis,“ kõlas kolmas hääl. „Kus see minu tüdruk on? Need kingad tapavad mu.“ Aristokraatlik, iseloomulik hääl alanes. „Ei ole kahtlustki, et ta pakkus täna meestele rohkem kui korralikku vaatepilti.“

Naer oli terav nagu kassi küünised.

„Ka nägite teda täna hommikul, enne kui nad teele asusid? Ei oodanud tutvustamist... naeratas, naeris ja surus kätt nagu... nagu *mees*. Pange mu sõnu tähele: see naine teab liiga palju.“

„Lita, just seda ta on. Kaugelt liiga julge, et olla midagi muud.“

Daisy rind tõmbus pingule, kui ta vaatas tuld oma ema silmis värelemas ja sumbumas. Ta tahtis kõrvale vaadata, kuid valu, mida ta nägi Elizabethi näol, hoidis teda paigal. See oli see, mida ema oli perekonna New Yorki tegema toonud. Viimased kolm aastat oli Elizabeth Bumgarteni iga tegu, iga lootus, iga kulu- tus olnud keskendunud nende seltskonda saamisele, oma tütarde heale järjele saamisele maailmas.

Daisy oli ema püüdlusi enamasti eiranud või nende üle lõbus- tatust teeselnud, nagu ka õppetundide, kleidiproovide ja „kultuurile“ soodsa pinnase loomise üle, mis sellele järgnes. Tõtt- öelda oli ta seda ning mõistaandmist, et kuna jõukus on nende